

Прадід

Марія Пригара

Могутній дуб, прадавній дуб
Стоїть побіля яру.
Розкинув свій листатий чуб,
Чолом торкає хмару.
Одвіку згорблене гілля,
Кора немов сталева.
У лісі дідові здаля
Вклоняються дерева.
А він про себе шепотить,
І шум біжить у вітті:
"Оце минуло п'ять століть,
Як я живу на світі!
Іще татари в давні дні
Пускали в мене стріли,
Хотіли знищити на пні,
Та тільки ж не зуміли.
А вже народ на січу мчав,
І, вирвавшись в долину,
Козак мурзу* рубав з плеча:
"А згинеш, вражий сину!"
І в цю війну я знав бої...
Гули джмелями кулі.
Розвідники в моїм гіллі
Ховались, мов зозулі.
І, сівши верхи на суку,
Замурзаний хлопчисько
Слав партизанам вість таку:
"Пильнуйте! Ворог близько!"
Як грім ударить з-поза хмар,
Мені ще й досі сниться:
Б'ють бомби. Вихрється пожар.
З плачем кружляють птиці.
Усе минуло.
Я живу.
Навколо бір та луки.
Шумлять крізь сутінь лісову
Мої гіллясті внуки.

Далеко рід мій стеле путь.
З лісів приходять вісті.
Вже і праправнуки встають
Бринять у першій листі.
Коли поглянеш з висоти —
Дубкам немає ліку.
Полям — цвісти. Борам — рости.
Щоб так було довіку!

* Мурза — татарський князь.